

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

CAUZA NEGRU v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 7336/11)

HOTĂRÂRE

Art. 8 • Viața privată • Decizia procurorului de a include reclamanta în lista persoanelor căutate și de a publica informația, însoțită de fotografia ei, la sediul unui inspectorat de poliție • Lipsa garanțiilor împotriva ingerinței arbitrare • Nicio posibilitate de examinare și control independent și semnificativ • Procuror cu discreție practic nelimitată • Decizia nu a fost „prevăzută de lege”

STRASBOURG

27 iunie 2023

DEFINITIVĂ
27/09/2023

Această hotărâre a devenit definitivă în circumstanțele prevăzute la Articolul 44 § 2 din Convenție. Ea poate suferi modificări de formă.

În cauza Negru v. Republica Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită într-o Cameră compusă din:

Arnfinn Bårdsen, *Președinte*,
Egidijus Kūris,
Pauliine Koskelo,
Saadet Yüksel,
Lorraine Schembri Orland,
Frédéric Krenc,
Diana Sârcu, *judecători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier al Secției*,

Având în vedere:

cererea (nr. 7336/11) *versus* Republica Moldova, depusă la Curte în baza Articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”) de către o cetățeană moldoveană, dna Aliona Negru („reclamanta”), la 15 decembrie 2010;

decizia de a comunica cererea Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”);

observațiile părților;

Deliberând în secret la 6 iunie 2023,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

INTRODUCERE

1. Cauza se referă la includerea reclamantei în lista persoanelor căutate în absența garanțiilor împotriva abuzului. Reclamanta se plânge de încălcarea drepturilor sale în baza Articolelor 8 și 13 din Convenție.

ÎN FAPT

2. Reclamanta s-a născut în anul 1981. Ea a beneficiat de asistență juridică, fiind reprezentată de către dl R. Zadoinov, avocat în Chișinău.

3. Guvernul a fost reprezentat de către Agentul său la acel moment, dl O. Rotari.

4. Circumstanțele cauzei pot fi rezumate după cum urmează.

5. Reclamanta și tatăl său, I.N., au avut o dispută în privința unei case. În timp ce procedurile civile erau pendinte, I.N. a formulat mai multe plângeri penale împotriva reclamantei.

6. În luna decembrie 2007, la cererea lui I.N., a fost pornită urmărirea penală în privința reclamantei, ea fiind acuzată de fals în înscrisuri (art. 361 din Codul penal). În cadrul acestui dosar penal, la 19 iulie 2008 reclamanta, fiind citată, s-a prezentat la sediul poliției, unde a fost reținută în baza art. 166 din Codul de procedură penală, dar eliberată câteva ore mai târziu. Cu toate acestea, la 16 septembrie 2008 Inspectoratul de Poliție Râșcani a dispus darea

în căutare a reclamantei. Un raport al poliției din 26 septembrie 2008 concluziona că nu se știa locul aflării reclamantei, deoarece ea nu era prezentă la două adrese cunoscute de către poliție, iar vecinii au spus că ea nu locuia acolo. Potrivit reclamantei, la 11 iunie 2010 dosarul penal a fost clasat din motivul lipsei elementelor infracțiunii.

7. Reclamanta a plecat din Republica Moldova în Italia la scurt timp după eliberarea sa din arest în 2008.

8. La 18 septembrie 2008, la cererea lui I.N., a fost inițiată o altă urmărire penală referitoare la acuzația de amenințare (art. 155 din Codul penal). Mai exact, procurorul s-a referit la afirmația lui I.N. conform căreia, la 2 august 2008, reclamanta și o persoană necunoscută ar fi încercat să-l lovească cu o mașină, iar apoi l-ar fi amenințat cu moartea și vătămarea corporală gravă. În perioada 6 martie – 26 august 2009 procesul a fost suspendat, nefiind stabilit autorul infracțiunii.

9. La 24 mai 2010 procurorul sectorului Râșcani a decis să pună reclamanta sub învinuire în lipsa ei. Ordonanța reiterea descrierea evenimentelor prevăzută în ordonanța din 18 septembrie 2008 de inițiere a urmăririi penale. Reclamanta nu a fost informată în legătură cu ordonanța de punere sub învinuire.

10. La 25 mai 2010 procurorul sectorului Râșcani a anunțat reclamanta în căutare. După o reiterare a faptelor prevăzute în ordonanța inițială de începere a urmăririi penale, ordonanța prevedea următoarele:

„După comiterea infracțiunii, bănuita Negru Aliona s-a ascuns de organul de urmărire penală, necunoscându-se locul aflării ei. ... Din motiv că bănuita Negru Aliona se eschivează de la organul de urmărire penală, la 22 [sic] mai 2010 ea a fost pusă sub învinuire în lipsă ... Având în vedere cele expuse și în conformitate cu prevederile art. 52 și 288 din Codul de procedură penală, dispun:

1. de a anunța în căutare pe învinuita Negru Aliona, [date personale de identificare];
2. de expediat prezenta ordonanță în Comisariatul de Poliție al sectorului Râșcani, mun. Chișinău, pentru organizarea acțiunilor de urmărire penală și a măsurilor investigativ-operative în vederea căutării învinuitei (...);
3. la stabilirea locului aflării învinuitei, de reținut în baza art. 166 din Codul de procedură penală și de informat procurorul;
4. despre hotărârea adoptată de informat persoanele interesate.”

11. Potrivit reclamantei, la 7 septembrie 2010 avocatul său a observat, întâmplător, pe panoul public al Inspectoratului de Poliție Râșcani, că reclamanta fusese pusă sub învinuire și dată în căutare de către poliție.

12. O cerere ulterioară a avocatului de a avea acces la dosarul penal și de a fi încetată investigația în privința reclamantei a fost respinsă de către poliție. La 19 octombrie 2010 avocatul reclamantei a înaintat judecătorului de instrucție o cerere în baza art. 313 din Codul de procedură penală, solicitând să i se furnizeze o copie a dosarului penal, precum și încetarea urmăririi penale și anularea ordonanței de dare în căutare a reclamantei.

13. La 3 decembrie 2010 judecătorul de instrucție al sectorului Râșcani a respins cererea formulată de către avocatul reclamantei. Instanța a reținut că ordonanțele procurorului de a începe o urmărire penală și de a pune sub învinuire reclamanta nu au fost supuse controlului judiciar. Încetarea urmăririi penale era de competența procurorului, și nu a judecătorului de instrucție. Oferirea copiilor din dosarul penal către reclamantă ar fi încălcat caracterul confidențial al urmăririi penale. Instanța a concluzionat că reclamanta nu demonstrase încălcarea drepturilor sale în baza Articolului 8 din Convenție.

14. Părțile nu au informat Curtea cu privire la evoluțiile ulterioare ale cauzei penale împotriva reclamantei.

CADRUL LEGAL RELEVANT

15. La momentul evenimentelor, părțile relevante din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, adoptat prin Legea nr. 122 din 14 martie 2003, prevedeau următoarele:

Articolul 166. Temeiurile pentru reținerea persoanei bănuite de săvârșirea infracțiunii

„2. În alte circumstanțe care servesc temei pentru o bănuială rezonabilă că o persoană a săvârșit infracțiunea, [persoana] poate fi reținută numai dacă a încercat să se ascundă. (...)

5. Reținerea persoanei în condițiile prezentului articol nu poate depăși 72 de ore din momentul privării de libertate.”

Articolul 238. Locul de citare

„1. Persoana se citează la adresa unde locuiește, iar dacă aceasta nu este cunoscută, la adresa locului său de muncă prin serviciul de personal al instituției în care lucrează. (...)

3. În caz de schimbare a adresei indicate în declarația sa, persoana este citată la noua sa adresă numai dacă a informat organul de urmărire penală ori instanța de judecată despre schimbarea intervenită sau dacă organul de urmărire penală ori instanța determină că s-a produs o schimbare de adresă pe baza datelor obținute de agentul respectiv. (...)

7. Citarea persoanelor de peste hotare se efectuează în condițiile prevederilor tratatelor de asistență juridică în materie penală.”

Articolul 288. Investigațiile în vederea căutării învinuitului

„1. În cazul în care nu se cunoaște locul unde se află persoana pusă sub învinuire, precum și în cazul în care învinuitul, după înaintarea învinuirii, se ascunde de organul de urmărire penală, acesta înaintează procurorului propunere pentru dispunerea investigațiilor în vederea găsirii învinuitului.

2. Procurorul, în baza propunerii organului de urmărire penală, după ce a studiat-o, sau din oficiu, dispune, prin ordonanță motivată, căutarea învinuitului. În ordonanță se

va indica toată informația cunoscută privitor la persoana învinutului care urmează să fie căutat.”

Articolul 313. Plângerea împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală

„1. Plângerile (...) pot fi înaintate judecătorului de instrucție (...) în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror (...).

2. Persoanele (...) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: refuzul (...) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege și de a începe urmărirea penală; ordonanțele privind încetarea urmăririi penale (...), alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei. (...)

6. Încheierea judecătorului de instrucție este irevocabilă.”

16. Legea nr. 216 din 29 mai 2003 cu privire la Sistemul informațional integrat automatizat de evidență a infracțiunilor, a cauzelor penale și a persoanelor care au săvârșit infracțiuni stabilea următoarele la momentul evenimentelor:

Articolul 4. Funcțiile sistemului

„Sistemul are următoarele funcții: (...) asigură la nivel de stat evidența unică (...) a persoanelor date în urmărire (...).”

Articolul 20. Categoriile de persoane luate la evidența centralizată

„În cadrul Sistemului se iau la evidență centralizată următoarele categorii de persoane:

(1) persoanele care au săvârșit infracțiuni:

a) condamnate pe teritoriul Republicii Moldova și pe teritoriile altor state;

b) puse sub învinuire; (...)

(e) date în urmărire generală de către organele de urmărire penală ale Republicii Moldova sau ale altor state; (...).”

Articolul 21. Actele de evidență primară a persoanelor care au săvârșit infracțiuni și a pedepselor ce le-au fost aplicate

„(1) Modul de completare a actelor de evidență primară a persoanelor care au săvârșit infracțiuni, a pedepselor ce le-au fost aplicate, precum și a altor categorii de persoane luate la evidența centralizată specială, este stipulat în instrucțiunile respective, care se elaborează de către Ministerul Afacerilor Interne și, după coordonarea lor cu ceilalți participanți la Sistem, se aprobă de către Procurorul General.

(2) Numărul de stat de identificare al persoanei, datele personale, domiciliul, informația privind actele de identitate eliberate persoanei, precum și datele despre schimbarea numelui, prenumelui sau despre decesul persoanei, se introduc în Sistem în baza datelor din Registrul de stat al populației. (...).”

17. În conformitate cu art. 8 din Legea nr. 162 din 13 iulie 2007 cu privire la Serviciul Grăniceri, Serviciul Grăniceri are dreptul să rețină, la solicitarea autorităților competente, persoanele date în urmărire.

18. În conformitate cu Ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 372 (în vigoare din 19 noiembrie 2010), certificatul de cazier judiciar trebuie să conțină și informații dacă persoana se află sau nu în căutare pe teritoriul Republicii Moldova.

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 8 DIN CONVENȚIE

19. Reclamanta s-a plâns că includerea ei pe lista persoanelor căutate, în absența garanțiilor împotriva abuzului, a fost contrară Articolului 8 din Convenție, care prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care aceasta este prevăzută de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților acestora.”

20. Curtea notează că această plângere nu este nici în mod vădit nefondată, nici inadmisibilă din orice alte motive enumerate la Articolul 35 din Convenție. Prin urmare, ea trebuie declarată admisibilă.

A. Observațiile părților

21. Reclamanta s-a plâns că includerea numelui ei în lista persoanelor căutate și afișarea publică a acestei informații, împreună cu fotografia ei, pe panoul inspectoratului de poliție, în lipsa oricăror garanții împotriva abuzului, a fost contrară Articolului 8 din Convenție. În special, ea a susținut că nu fusese vreodată informată despre un proces penal pendinte împotriva sa sau citată la sediul procuraturii. După ce avocatul ei văzuse poza de pe panoul persoanelor date în căutare, ei i s-a refuzat accesul la dosarul penal sau la orice alte informații referitoare la acuzațiile aduse împotriva ei. Reclamanta a susținut că aflase pentru prima dată despre conținutul învinuirii aduse în privința ei din documentele prezentate de către Guvern după comunicarea cererii. Nu existau căi de atac interne disponibile care să anuleze ordonanța procurorului de a o include în lista persoanelor date în căutare, deoarece judecătorul de instrucție care examinase cererea ei și-a declinat în mod evident competența în acest sens. Reclamanta a susținut că măsura era în vigoare din 2010 și că, prin urmare, ea risca să fie reținută la trecerea frontierei.

22. Guvernul a susținut că ingerința în drepturile reclamantei fusese conformă Articolului 8 din Convenție. În special, ea a fost prevăzută de art. 288 din Codul de procedură penală, urmărind scopul legitim de a proteja

siguranța publică și de a apăra ordinea, și fiind necesară într-o societate democratică, având în vedere gravitatea învinuirii și faptul că reclamanta se ascundea de organul de urmărire penală. Guvernul a susținut că raportul poliției din 26 septembrie 2008 (a se vedea paragraful 6 de mai sus) confirmase faptul ascunderii reclamantei.

B. Aprecierea Curții

1. Aplicabilitatea Articolului 8 din Convenție

23. Deși această chestiune nu a fost contestată de către părți, Curtea consideră oportun să reitereze că, în conformitate cu jurisprudența sa, noțiunea de viață privată include aspecte legate de dreptul unei persoane la imaginea sa și că publicarea unei fotografii, fără acordul proprietarului său, chiar dacă acest act este lipsit de vreun scop specific, constituie o ingerință în baza Articolului 8 din Convenție (a se vedea *Von Hannover v. Germania*, nr. 59320/00, §§ 50-53, CEDO 2004-VI, *Sciacca v. Italia*, nr. 50774/99, § 29, CEDO 2005-I, și *Giorgi Nikolaishvili v. Georgia*, nr. 37048/04, § 121, 13 ianuarie 2009). Informații precum cazierul judiciar al unei persoane, atunci când sunt colectate și stocate sistematic într-un dosar deținut de către agenții Statului, intră în domeniul de aplicare al „vieții private” în sensul Articolului 8 § 1 din Convenție (a se vedea *Shimovolos v. Rusia*, nr. 30194/09, §§ 64-66, 21 iunie 2011, și *M.M. v. Regatul Unit*, nr. 24029/07, § 188, 13 noiembrie 2012).

24. În prezenta cauză, fotografia reclamantei a fost publicată la sediul public al cel puțin unui inspectorat de poliție, cu intenția de a facilita accesul publicului și de a identifica reclamanta ca fiind dată în căutare în legătură cu un dosar penal. În plus, Curtea reține că, potrivit legislației moldovenești, decizia de a include o persoană în lista persoanelor căutate implica prelucrarea datelor cu caracter personal în Sistemul național integrat automatizat de evidență a infracțiunilor, a cauzelor penale și a infractorilor, avea un impact asupra cazierului judiciar al persoanei și autoriza Serviciul Grăniceri să rețină persoana în cauză (a se vedea paragrafele 16-18 de mai sus).

25. Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că Articolul 8 din Convenție este aplicabil în prezenta cauză.

2. Dacă a existat o ingerință

26. Guvernul nu a contestat nici existența unei ingerințe în drepturile reclamantei prevăzute la Articolul 8. De asemenea, el nu a informat Curtea cu privire la momentul în care măsura respectivă a încetat să se aplice, iar Curtea poate doar deduce că această măsură continuă să fie în vigoare până în prezent. La rândul său, Curtea constată că atât includerea reclamantei în lista persoanelor căutate, cât și dezvăluirea acestor informații, prin afișarea

fotografiei sale pe panoul persoanelor date în căutare, au interferat cu dreptul său la respectarea vieții private.

3. *Dacă ingerința a fost justificată*

27. Curtea reiterează că orice ingerință poate fi justificată în baza Articolului 8 § 2 numai dacă este prevăzută de lege, urmărește unul sau mai multe scopuri legitime la care se referă paragraful 2 din Articolul 8 și este necesară într-o societate democratică pentru a atinge un astfel de scop (a se vedea *Kennedy v. Regatul Unit*, nr. 26839/05, § 130, 18 mai 2010, *Gaughran v. Regatul Unit*, nr. 45245/15, § 71, 15 februarie 2020).

28. Curtea reiterează că sintagma „prevăzută de lege” implică faptul că baza juridică trebuie să fie „accesibilă” și „previzibilă”. Efectele unei reguli sunt „previzibile” atunci când ea este formulată cu suficientă precizie pentru a permite oricărei persoane – în caz de necesitate, cu o consiliere adecvată – să-și reglementeze conduita. În plus, în dreptul intern trebuie să existe o măsură de protecție juridică împotriva ingerințelor arbitrare ale autorităților publice în drepturile garantate de Convenție. Ar fi contrar statului de drept ca discreția juridică acordată executivului în domeniile care afectează drepturile fundamentale să fie exprimată în termenii unei puteri neîngrădite. În consecință, legea trebuie să indice cu suficientă claritate sfera oricărei astfel de discreții conferite autorităților competente și modul de exercitare a acesteia, având în vedere scopul legitim al măsurii în cauză, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva ingerințelor arbitrare (a se vedea *Vig v. Ungaria*, nr. 59648/13, § 51, 14 ianuarie 2021).

29. În prezenta cauză, este necontestat faptul că ordonanța procurorului de a da reclamanta în căutare a avut, în principiu, o bază legală, și anume art. 288 din Codul de procedură penală. Cu privire la mijloacele de protecție juridică împotriva ingerințelor arbitrare, Curtea reține că această prevedere legală stabilește două temeuri în baza cărora procurorul era împuternicit să adopte o astfel de ordonanță: fie atunci când locul aflării persoanei respective nu era cunoscut, fie atunci când persoana s-a ascuns în urma punerii sale sub învinuire.

30. Din circumstanțele cauzei, rezultă că reclamanta a fost dată în căutare la 25 mai 2010, la o zi după ce fusese pusă sub învinuire în absența ei. Deși reclamanta nu a contestat faptul că în 2008 plecase din Republica Moldova în Italia, Guvernul nu a prezentat nicio dovadă că autoritățile moldovenești ar fi încercat cu adevărat să citeze și să găsească reclamanta, din 2008 până în 2010, anterior adoptării acestei ordonanțe. Raportul poliției din 2008 la care se referea Guvernul fusese întocmit cu doi ani mai devreme și în cadrul unui alt proces decât cel în care reclamanta fusese dată în căutare (a se vedea paragrafele 6 și 22 de mai sus). În plus, după ce poliția prezentase acel raport, investigația a fost suspendată din cauza neidentificării făptuitorului (a se vedea paragraful 8 de mai sus).

31. Guvernul nu a informat Curtea cu privire la orice măsuri întreprinse de către organele naționale de urmărire penală pentru a identifica dacă reclamanta traversase frontiera în perioada relevantă sau pentru a o cita prin intermediul avocatului său, care o reprezentase pe parcursul întregii perioade. De fapt, materialele din dosar nu conțin nicio dovadă care ar sugera că autoritățile au făcut vreo încercare rezonabilă de a informa reclamanta cu privire la procesul penal și despre necesitatea de a se prezenta în fața lor în cadrul respectivului proces (a se vedea de asemenea, în contextul detenției în cadrul extrădării, *Vasiliciuc v. Republica Moldova*, nr. 15944/11, §§ 39-40, 2 mai 2017).

32. Prin urmare, chiar dacă procurorul a fost, într-adevăr, autorizat să declare reclamanta în căutare, Curtea nu este convinsă că procedurile aplicate pentru a lua această decizie au fost „conforme cu legea”.

33. În plus, cu privire la controlul ulterior al ordonanței contestate și punerea sa în aplicare, Curtea reține că reclamanta nu a putut obține alte informații despre decizie și, ulterior, să obțină o revizuire a acesteia. Procurorul a refuzat să furnizeze vreo informație avocatului reclamantei, iar judecătorul de instrucție și-a declinat competența de a se pronunța în privința legalității măsurii aplicate, susținând că reclamanta nu reușise să justifice o încălcare a drepturilor sale în baza Articolului 8 din Convenție (a se vedea paragrafele 12 și 13 de mai sus).

34. Concluzionând, având în vedere lipsa de claritate a procedurilor de punere în aplicare a normelor existente și deficiențele în aplicarea lor (a se vedea paragrafele 30-31 de mai sus), la darea în căutare a reclamantei, procurorul s-a bucurat de o putere discreționară practic neîngrădită, nefiind însoțită de o măsură de protecție împotriva ingerințelor arbitrare (a se vedea paragraful 33 de mai sus), în modul cerut într-un stat de drept. Prin urmare, decizia procurorului nu a fost „prevăzută de lege”, pentru scopurile Articolului 8 § 2 din Convenție.

35. În consecință, a existat o încălcare a Articolului 8 din Convenție.

II. PRESUPUSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 13 DIN CONVENȚIE

35. Reclamanta s-a plâns că nu a avut la dispoziție nicio cale de atac efectivă pentru a contesta ingerința în dreptul său la respectarea vieții sale private, în modul stabilit la Articolul 13 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale”.

36. Având în vedere constatările sale în baza Articolului 8 din Convenție, referitoare, în special, la absența, în legislația națională cu privire la deciziile de a da în căutare o persoană, a garanțiilor împotriva ingerințelor arbitrare și

a posibilității unui control și revizuirii independente și semnificative (a se vedea paragraful 34 de mai sus), Curtea consideră că, în circumstanțele prezentei cauze, nu trebuie să examineze separat admisibilitatea și fondul plângerii reclamantei în baza Articolului 13 din Convenție (a se vedea, de asemenea, *Vig*, citată mai sus, § 71).

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

37. Articolul 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

38. Reclamanta a pretins 13.000 de euro (EUR) pentru prejudiciul moral și 2.775 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli. Avocatul ei a prezentat un contract de asistență juridică și o descriere detaliată a serviciilor furnizate.

39. Guvernul a susținut că pretențiile reclamantei cu privire la prejudiciul moral sunt exagerate și a invitat Curtea să le respingă. Guvernul a invocat că reclamantei nu ar trebui să i se acorde niciun fel de costuri și cheltuieli, deoarece avocatul ei nu a prezentat niciun document semnat de către reclamanta însăși și că, în orice caz, pretențiile sunt excesive.

40. Având în vedere circumstanțele cauzei, Curtea îi acordă reclamantei 4.500 EUR pentru prejudiciul moral, plus orice taxă care poate fi percepută.

41. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea costurilor și a cheltuielilor numai în măsura în care s-a demonstrat că acestea au fost în mod efectiv și necesar suportate, și se încadrează într-un quantum rezonabil (a se vedea *H.F. și alții v. Franța* [MC], nr. 24384/19 și 44234/20, § 291, 14 septembrie 2022). În prezenta cauză, ținând cont de documentele aflate în posesia sa și de criteriile de mai sus, Curtea consideră rezonabil să acorde întreaga sumă pretinsă pentru costuri și cheltuieli, și anume 2.775 EUR, din care trebuie dedusă suma de 850 EUR primită în cadrul sistemului de asistență juridică al Curții, plus orice taxă care poate fi percepută reclamantei.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 8 din Convenție;
3. *Hotărăște* că nu este necesar să examineze plângerea în baza Articolului 13 din Convenție;
4. *Hotărăște*

- (a) că Statul reclamat trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data devenirii definitive a hotărârii în conformitate cu Articolul 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care urmează a fi convertite în moneda Statului reclamat la rata aplicabilă la data efectuării transferului:
 - (i) 4.500 EUR (patru mii cinci sute de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru prejudiciul moral;
 - (ii) 1.925 EUR (una mie nouă sute douăzeci și cinci de euro), plus orice taxă care poate fi percepută reclamantei, pentru costuri și cheltuieli;
- (b) că, la expirarea celor trei luni menționate mai sus și până la data executării hotărârii, urmează a fi achitată o dobândă adițional sumelor de mai sus, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de către Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. *Respinge* restul cererii privind satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 27 iunie 2023, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Hasan Bakırcı
Grefier

Arnfinn Bårdsen
Președinte